

MIRCEA DUCA

Mică
ENCICLOPEDIA DE
CIREȘE
AMARE

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

DUCA, MIRCEA

Mică enciclopedie de cireșe amare /
prof. Mircea Duca. - Târgu Mureș : Edu, 2011
ISBN 978-973-88573-8-4

821.135.1-1

PREFAȚĂ

Pe Mircea Duca îl revăd, în negura vremii, prin anii '70 ai veacului abia trecut în eternitate, tânăr imberb, îngenunchiat extaziat în fața cuvântului pur și încercând cu smerenie, să-i descopere tainele. Socot că ieșirea sa târzie în lume se datorează modestiei excesive a domniei sale și infinitei griji pentru "a nu trezi zeii, solari", păzitorii tezaurului sacru al limbii străbune.

Volumul de față nu mă surprinde și-l revăd pe omul ce-l cunoșteam cândva trudnic meșter iscusit, sculptând miniatural în boabele de grâu ale vorbei, căutându-se în cărările înguste de lumini și umbre ale creației, descoperindu-se cu uimire și surprindere.

Fraza lui nu-i frază, ci propoziție simplă și adesea laconismul merge până la spargerea tiparelor logice și la sugestia miracolului de dincolo de sunete. E un bijutier cu precizie de bisturiu în dezvăluirea sensului abia sugerat. De aceea poezia sa este eliptică, aparent bizară, dar care oferă atâta deschidere, încât cititorul privește uimit perspective nebănuite.

Poeziile nu se remarcă prin amplitudine ci prin profunzime. Ar putea fi citat întregul volum ce amintește de "Poemele într-un vers" ale lui Ion Pilat sau, mai mult, de haiku-urile orientale din care ne-a și oferit câteva perle. Mă opresc la câteva texte ce-mi susțin așteptările: Aerul moare nemărturisit / Am supraviețuit / și ultimului mesteacăn / în oraș ceasornicul ninsorilor / s-a stricat / Nici o moarte nu e adevărată (Superstiții lirice); Dimineata e plictisitoare / ca o pisică somnoroasă, / emoție tândră întinsă pe canapea / privirea sticloasă a lucrurilor împrejur / Viața trece de la unu la celălalt / ca o haină a fratelui mai mare (Vârsta); În odaia dinspre grădină / într-o icoană / plânge o răsuflare (Aproape haiku) sau Buze de cucută / iarba

e iar / ca pe vremea năvălitorilor. / Aici, dacă intri bine în pământ,
/ dai peste zăcămintele / primului apus de soare (Minerală).

Poezia sa e o gnoză mumificată armonios în respirați
sacadate, în torente fierbinți de lavă sufletească de cea mai
pură sorginte. Ea este, cum o definea liric marele Ion Barbu “
...cântec încăpător, precum foșnirea mătăsoasă a mărilor cu
sare; / din lauda grădinii, când răsare / din coasta bărbătească
a Evei trunghi de fum”.

Să fie această carte semnul ales al împlinirii unui poet
înzestrat cu har, gestul său triumfal de intrare în lumea celestă
a poeziei.

Numai un poet adevărat putea spune:

Însetată

Și la magrimea câmpiei, de sete,

fântâna își bea cumpăna.

(Pastel)

PETRE CURTICĂPEAN

Prezentul volum de poezie ni-l dezvăluie pe Mircea
Duca într-o altă ipostază decât a profesorului de sport supus
exactității cronometrului. Îl descoperim aici pe eternul visător
îndrăgostit de frumos și de cuvântul frumos “potrivit”, pe
neliniștitul căutător de certitudini.

Paginile acestei cărți găzduiesc o experiență lirică
materializată în forme de o mare concentrare a expresiei,
uneori ermetice, care amintesc de hai-ku-ul japonez, dar
și de avangardiștii sau de poeții mai apropiați în timp de noi,
maestri ai metaforei. Luciditatea și sensibilitatea își dau mâna
în versurile lui Mircea Duca spre a ordona hazardul interior

și a comunica, laconic și elegant, celor care păstrează încă răbdarea și plăcerea de a se apleca asupra colii albe "troenite" de atâta scris.

Prof.dr. MARIA CERNEA

CRONOLOG

Nu-i fac pe plac întâmplării. Totuși... Mircea Duca s-a născut la 21 februarie 1951 la Band, comună de câmpie transilvană, o inimă de români, maghiari și țigani, nu departe de Târgu Mureș.

A copilărit la oraș, după numai câteva luni de "viața la țară".

Școala generală și liceul le datorează târgului de pe Mureș, la fel și facultatea de educație fizică și sport care îl propune din 1974 ca profesor al școlii din Șincai unde își desăvârșește cariera în drum spre definitivat. Apoi anii i se legă mai profund de educație fiind promovat ca activist la CJOP Mureș până când în 1990 aceasta desființându-se, se reîntoarce ca "om al școlii", la Școala Generală Nr. 5 din Târgu Mureș, apoi la L.P.S. Târgu Mureș unde se află și în prezent.

Debutul literar îl datorează revistei Vatra în 1970, nu se sfiește și se alătură ani buni mișcării cenacliste Liviu Rebreanu pe care o și conduce câțiva ani. Publică în continuare în revista Vatra, Viața Românească, Familia, Flacăra, Tomis, colaborează la emisiunile radioului din Târgu Mureș și București, câștigă premiul revistei Tomis din cadrul concursului de poezie Panait Cerna (Tulcea 1976) de asemenea premiul revistei Familia din cadrul concursului de poezie Iosif Vulcan. Conduce și îndrumă cenaclul "Tricolorul" al CPSP din Târgu Mureș, înființează și îndrumă tinerele talente ale cenaclului Gheorghe Șincai din comuna Șincai.

Publică răzleț în ziarul local Steaua Roșie, traduce și publică poeți maghiari în revista Orizont. Se întoarce mereu rătăcitor, printe alte îndeletniciri educative, la scris, fiind veșnic

în căutare de „exprimare personală”.

Este prezent cu poezie în antologia „Pagini Mureșene” alături de mai toți truditarii mureșeni întru poezie ai anului 1978.

După 1989 împreună cu alți doi prieteni (Mureșan Ioan și Săcărea Ioan) editează revista Tăunul unde semnează editoriale și poezie.

Nu și-a adunat gândurile niciodată până acum într-o carte, considerându-se un risipitor desăvârșit de suflet.

Profesia de educator, modelator de trupuri și neastâmpărul scrisului îl determină și scoate revista de “Neodihnă a educației fizice și sportului ALTIS”, încercare de pionierat în care s-au regăsit mulți dintre prietenii acestei profesii, aflată mereu la vârsta “pantaloniilor scurți” a mingii bătute cu mâna și piciorul, a alergării fără un alt gând ascuns, decât autodepășirea.

Are o prezență activă în toate momentele și evenimentele de perfecționare continuă în cadrul ISJ Mureș. I se pune “gând rău” cu această Carte care-l adună din “risipire” și-l așează, cred, definitiv la masa de scris.

În rest, pace și prietenie!

Prof. Ioan Săcărea

AȘTEPTARE I

Târziu,
Așteptarea va intra în port,
Corăbii de lene vor mâna valurile,
În munți ne-am ascuns iubirile
din calea barbarilor.

AȘTEPTARE II

Satul ca un cântec înfipt în pământ.

Plugul, rătăcitorul prin unghere
și singurătăți, se întoarce acasă.

AȘTEPTARE III

Oamenii în jurul meu sunt de alaltăieri
Timpul fiecare și-l scrie cu mâna lui,
Cândva mă voi duce la piramide
Și n-am să întreb de scripeți.

AȘTEPTARE IV

Mai stau, așteptând
Și urmele acestea.
Apoi îmi voi alege drumul.
niciun adevăr nu se naște copil.

AȘTEPTARE V

Plouă nemernic,
în propozițiile mele simple
despre sat,
așteptările nu au gară.

AȘTEPTARE VI

Ca străbătut de un val,
Nu știu cărui ocean îi aparțin.

AȘTEPTARE VII

Toamna aceasta târzie ca o rană.
Eu, ca un ochi întredeschis.

E dimineată în ființa isterică a orașului,
E dimineată cu femei frumoase
în Târgu-Mureș.

FÂNTÂNĂ PĂRĂSITĂ

Fântâna-i adâncă,
nimeni nu-i mai urcă apa.
Luna nu-și mai coboară chipul.
Glasul nu se mai întoarce.

PROFIL

Încotro ne poartă sângele?
Pe drum vom întâlni un anotimp
Cu ochi căprui, îi vom plăti vămile
Și vreme de o inimă drumul va fi greu
Având cuvinte legate de picioare.

DEFINIȚIE

Aici,
a fi –
suntem Noi.

FĂRĂ TITLU

Mă deosebesc de toamnă
Prin simplul fapt că
Nu mai vin la tine tânăr.

În oraș,
Singurătatea e din om în om.

DE NEOFTAT

Pe pielea palmelor,
m-a năvălit carnea trupului tău.

De neoftat,
Când tu nu ești
Sunt o statuie fără brațe.

JURNAL

Astăzi
sunt ca o tăcere
lăsată la vatră.

SUPERSTIȚII LIRICE

Aerul moare nemărturisit.

Am supraviețuit
Și ultimului mesteacăn.
În oraș ceasornicul ninsorilor
s-a stricat.

Nicio moarte nu e adevărată.

HAIKU

Armele când vorbesc
Greierii tac.

ORAȘ DE IARNĂ

Sub bradul de crăciun
din centrul orașului
un cerșetor –
o propoziție simplă despre viață.
În cutia de metal –
clinchetul monedelor trecătoare –
Reci.

CONSPECT

Plouă cu neastâmpăr,
cu viermuială de stropi,
feciorelnic talpa piciorului meu
iubeşte pământul.

CIRC

Îmblânzitorul aerului,
biciuitul cu ger
și cu năduf,
umblatul în cer
apoi coborât la mersul în patru labe,
întins pe asfalt,
răstignit sub roți,
cel de după prima țigară
e scos pe brânci din plămâni.

Aerul,
irepetabilul, respirație după respirație
își așteaptă
îmblânzitorul,
cel dăruit cu bici.

VÂRSTĂ

Dimineața e plictisitoare
ca o pisică somnoroasă,
emoție tandră întinsă pe canapea
privirea sticloasă a lucrurilor împrejur.

Viața trece de la unu la celălalt
ca o haină a fratelui mai mare.

ÎNSEMNARE

Dacă și ochii care nu se văd
se uită.
Cine sunt eu?

COPILĂRIE ÎNTRE LOCURI ȘI OAMENI

Câteva obiecte agonisite,
obiecte de odihnă,
papuci și opinci.
Nu-mi mai ajung
zilele de la o singură mână.
Lumina aleargă pe dealuri nătâng.
Iarba, ajunge copilăriei,
până la genunchi.
La noapte, din fântână,
vom bea lună plină.

Și totuși cine e celălalt
care nu e copil
și vine pe drum?

JURNAL ÎN OGLINDĂ

Sunt
ca un obiect zăpăcit
căruia nu-i aflu locul,
clipa, care și-a uitat
echilibrul de sine.

În jur
totul e cu picioarele pe
pământ.

APROAPE HAIKU

În odaia dinspre grădină
 într-o icoană,
plânge o răsuflare.

HAIKU

Iubirea
logodnică uitată
în fotografii.

DORINȚĂ

Să dorm fără vise
pe dunga patului,
 în rai,
să nu-i simt osânda.

EKG

Trupului meu,
nu-i cer
decât să mă urmeze în toate.

Uneori, Inima e mai rea
decât o condamnare
la moarte.

DEFINIȚIE NECESARĂ

Disperare cu ceas,
picătură cu picătură
îmi curge copilăria
printre degete.

MOLECULARĂ

Aud
cum se descompune toamna
în micelii proletare.

VĂRSTĂ

Sunt tânăr de-a binelea,
puțin buimăcit,
de parcă m-aș fi trezit
înaintea primilor zori.

VINDECAREA DE NOSTALGIE

Singurătatea era de vizuină tânără,
agonisisem cam de toate:
măști, cizme de gumă, ochelari de soare,
câteva femei cu care
mereu se făcea noapte.

Ninge pe nedrept.
Singurătatea era de vizuină tânără.

CAZIER

Domnule profesor de istorie,
drumurile sunt
după cum le merităm.
Nu există Genunchi
fără trecut.

DOR

Setea,
una după alta
se tot întoarce
la buza crăpată
a fântânii.

MINERALĂ

Buze de cucută,
iarba e iar
ca pe vremea năvălitorilor.
Aici, dacă intri bine în pământ,
dai peste zăcămintele
primului apus de soare.

CROCHIU

Foamea
prăsește porumbul
de la șapte ani,
șapte ani de acasă,
de foame,
prășind porumbul.

SCRISOARE

Prin părul tău
parcă au trecut herghelii
în tropot de stepă cazacă.
Măinile mele te vindecă
de mângâieri.
Trupurile noastre
dureri oarbe
cu care ne-am ascuns în așternut.

Orașul e un anotimp cu barbă.

LECȚIE DE ISTORIE

Domnule Profesor,
de-a lungul istoriei,
mușchii omului
au avut brațe,
umeri,
picioare,
șolduri,
mușchii feței,
ai gâtului,
mai întotdeauna încordați.

Abia mai târziu s-a descoperit
secera și ciocanul.

POEM CU O ANUMITĂ VÂRSTĂ

De sabia sângelui meu voi muri.
Rămâne în picioare, cine poate.

Mi-am lăsat răsuflarea
cu care am iubit cândva,
la vestiar.

Veniți,
să ieșim cu tot ce suntem
printre atleți
și dați-ne fiecăruia inimă
măcar pentru încă un pas.

La vârsta aceasta,
încă mai alergăm alături
învinși și învingători.

ÎNTR-UN FEL, COPILĂRIE

Aici nu e voie,
e Marx!
Nici aici,
e Lenin!
Purtăm versuri
cu pantaloni scurți.
În limba română
se inventase deja
guma de mestecat.

Mă grăbesc
să prind locul meu
în clepsidră.
Vin alții peste noi
ca într-o pânză furată.
Istoria,
își are pictorii
pe care îi merită.

AVIZ EPIDEMIOLOGIC

Aș vrea să mă îmbolnăvesc
de ceva folositor iubitei
la locul de muncă,
o înserare aflată la capătul puterilor,
o epidemie de albe cearceafuri
în care,
friguri și febre
respiră abia.

PASTEL

Însetată
și la marginea câmpiei,
de sete,
fântâna își bea cumpăna.

AZI SAU IERI?

Ne-am mutat de curând
în cuvinte noi,
într-un nou fel de a vorbi,
despre bine și despre rău
și despre nevoi.

În jur e mult șantier.

S-a întors totuși
și anul acesta
cârdul de cocori.

INVOCĂȚIE

Toate hamurile sunt vinovate,
șeile, toate,
pintenul,
chiar dacă a descălecat,
biciul și el, împletitul din mătase.

Dă-ne Doamne,
înțelepciunea,
puterea
și judecata
trotului de cai.

STAMPĂ

Cerul, se despletea în păsări,
plete lungi de cocori.
În frunze, au coborât pleoape.

O bătrânețe ca de han
luminat până târziu
coboară în mine :
laviți,
mese și fum,
odăi cu pături aspre de lână
în care, parcă, mai respiră
Hașdeu, obosit.

GÂND

... în iubire,
ca și în Singurătate, de altfel,
nu bocancii și rucsacul
m-au înspăimântat,
ci halatul și papucii de casă.

ISTORIE

Oameni și sate opriți din ce au fost.
Ziua de mâine e un împărat prost,
de la pâinea rumenă,
trecem direct la arăturile de primăvară,
adânci.

La toamna viitoare nu vom mai fi
țărani!

DANS MAGHIAR

Cu siguranță nu avem nevoie
prea mare de circumstanțe atenuante
în a despărți marile iluzii
în silabe.

În toate marile poeme ale timpului
n-au fost decât poeți tineri.

Ne iubim după legile pustei.

Nisip, călărind herghelii de nisip.

În ochii mei, se mai văd
nopti târzii cu întrebări adevărate.

În marile biblioteci ale iubirii,
în ediție definitivă,
mi-am adus aminte de Platon.

Ți-am scris toate acestea
cu iubire de mână
și cu iubire de tipar.

Greșelile de ortografie
sunt cele din adolescență.

PASTEL CU SETE ANONIMĂ

Chiar târându-se în genunchi,
setea nu lasă urme pe nisip,
dar trece cu prima
picătură de ploaie.

HAIKU

Câte vrăbii,
atâta bunăstare.
Vara își umple zgomotos
sacii cu grâu.

JURNAL

Șerpi de cenușă
vor împodobi focurile,
până unde, oare ajungi
cu o singură făclie
în jur e noapte pe săturate.

Tăcerea e de când am plecat.

Era o dimineață geroasă
de Ion Creangă,
la gura sobei
Dumnezeu împărțea fiecăruia
câte un crăciun fericit.

INTERIOR DE ILUZIE

După Dumnezeu
trebuie să punem punct.
Nu cred în singurătatea veșnică.

Iubiri ca niște obiecte deznădăjduite,
orașul palid.
Aerul cade ateu peste
un asfințit disperat.

ANAMNEZĂ

Domnilor,
sunt un caz atipic
și nu trebuie să fiu tratat
pentru trecutul meu:
de răni, contuzii, fracturi.
Rănile mele sunt molipsitor
de sociale,
am iubit.

JURNAL

Se frânge norul
ca o azimă de pâine graham,
afară plouă de-i cresc singurătății
unghiile la picioare.

Mi-am ascuns mersul într-un cal.
Nu știam dacă drumul ne va ajunge.
În satul bunicii se făcuse pădure
de oameni străini,
până la inimă, sângele
a traversat câteva vise cumplite
Domnule profesor,
de unde vin punctele cardinale
și încotro?

PASTEL SENTIMENTAL

În fântână,
sub pielea ei netulburată,
apa crește la loc –
oricât de adâncă ar fi setea.
Restul e cumpănă.

INSCRIPTIE PE UN DUEL

Domnilor,
va câștiga
sângele cel mai scump
la vedere.

HAIKU

Degeaba umbrei
Ceața dimineții
e de-andăratelea.

CROCHIU

Eu sunt și amar-firescul
cafelei de dimineață,
și zațul atâtor tăceri.
Am trăit încolăcit
toate marile întrebări ale vieții.
Singurătatea, Femeia ...

INSCRIPTIE PE O CARTE

Domnule Nichita Stănescu
ești Scrisul și Cititul
Limbii Române !

Sărut mâna,
un elev.

CUVINTE CU FAȚA ÎN JOS

Moartea nu e definitivă.
Și chiar dacă nu sunt de acord
Dumnezeu trebuie să aibă și el
o ieșire secretă,
un fel de fugă de sine însuși,
o ultimă soluție.

Dă-ne Doamne,
puterea și adolescența
așteptării.

STARE

Mi-e somn adânc
de-un astfel de vis :

Plouă fățarnic.
Întunericul e singura
nedreptate ce i se face
luminii.

RITUAL

Mongolizăm,
mongolizăm,
dăm din cap cinetic,
repetăm întrebările caprei
și mongolizăm
altfel nu dau cuvintele
lapte.

OAMENII DE LÂNGĂ NOI

Îmbătrânise femeia aceea,
îmbătrânise ca o pierdere
de vreme,
ca o viață trăită în zadar,
tristă ca o înjurătură
îmbătrânise femeia aceea
trecând pe sub magnolii
în orașul T
mersul ei nu-l mai adulmecă
și latră câinii.

ILUSTRATĂ LA DRUMUL MARE

Recunosc.
Te-am iubit.
Punct și de la capăt.

ILUSTRATĂ RURALĂ

Era liniște
încât pe lună plină
un cățel se opri
la jumătatea lătratului
de câine.

ANOTIMP

Îmi tremură mâna
ca de un scris în care
a locuit un mare poet.

Îmi tremură vocea
ca o nuntă care a fugit
cu un cântec.

Îmi tremură privirea
ca un vis cu ochii deschiși.

INVOCAȚIE

Ne rugăm,
Ne mai rugăm,
Să nu ni se ierte,
Toate greșelile.

AZI SAU IERI

Ne-am mutat de curând
în cuvinte noi.
Într-un fel de a vorbi,
Despre Bine
și despre Rău,
și despre Nevoi.

În jur e mult șantier.

S-a întors totuși
și anul acesta
cârdul de cocori.
De la tribuna centrală
adrenalina făcea spume la gură,
poporul român era votat în unanimitate ...
Niciodată nu ne-a întrebat nimeni.
Sub steaguri era timp frumos,
în inimi
trecea fanfara militară.
Atunci ca și acum
nu suntem decât niște vise
gata să fugă peste hotare.

PARTICIPARE

Column după Columb,
corăbiile toate vor ieși în larg.

Nu mă grăbesc.
Vin Poeții Mileniului Trei
peste părerile noastre.

CÂNTEC DE ISTORIE MODERNĂ ȘI CONTEMPORANĂ

Nu credeam să pot mărturisi vreodată :
Am fost
urmaș de Doftana,
de Târgu Jiu, de Văcărești, de Jilava,
dar am fost și urmaș de Gherla,
de Aiud, de Poarta Albă.
Contribuind cu lopata la vărsarea Dunării
în Marea Neagră.
Între timp Istoria
învîngea la orașe și sate,
mai târziu
numai la sate.

INTERIOR

Se troienește
coala albă
de atâta scris.

Cele dintâi
cuvinte de primăvară.

În curând.

VÂNĂTOARE LEGALĂ

Mă gândesc,
cu gesturi feline la
o seamă de lucruri
din tine.

Nu că n-aș ști
dar ești pentru mine
vânătoarea regală
cu care, sunt sigur
vei veni.

Ce-ți veni așa deodată?
ce-ți veni de glonț?
Dulce glonț de dor
de tine.

ILUSTRATĂ CU STÂNCENI, TOAMNA

Frigul cel slobod la gură, în șură.
Zăpăceli de vânt mistrețe.
Întuneric de ursoaică, tânără.
Din Deal, de pe Podireu, până departe
la Crâșmă,
și-n Crâșmă,
coțofenisme de Stână.

Dinspre Gară,
cu trenul de seară
vin ostășește stâlpii de telegraf.

Școala zugrăvită recrut
în culori călimane
de-atâta așteptare
a făcut bățături culturale.

Peste Mureș
tolănită-n larbă,
a-nserare
o fântână.

STĂNCENI

Anotimpul,
Aleargă feciorelnic și desculț
Cu o torță de flori în vânt.
Cățărată pe stânci, fântâna,
Iubiri fluierânde cu turme de miei,
Haite gureșe de lupi
Coboară
Muntele,
Așteptarea
Bătrână,
Ca o broboadă de nuntă.

INTERIOR DE LACRIMĂ

Lene trezită din fotoliu,
O lună mahmură.
Un prieten intelectual scris – citit
din mediul rural.

Astăzi,
Nimic despre Poezie.
Mă simt cu lacrimă pe dinăuntru.

POEZIE CASNICĂ

Iar ai venit „mâine” acasă.
Ce-i cu tine?
De la o vreme toate zilele mele
se-ntorc mâine acasă.
Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?
Noaptea însă clipește
Ștrengărește.
Am înțeles, ne mai întâlnim .
În pat
Orice odihnă e ca cealaltă.

Sunt plictisit pe dinăuntru,
Supraviețuiesc într-o singurătate
de Altădată.
N-am vârsta clipei,
Dar trecem împreună.
(Și nu sforăii !)

REALITATEA MEA DEOCAMDATĂ

Se certau
Foștii
Cu proștii.
Istoria făcuse Cotul Donului,
La Păuliș era încă liniște,
Prin vii, câte un tufiș cu cască,
În rest, mărșăluim, mărșăluim
Pentru măcar un pas în viață.
Mergem pe unde am mai fost.
Și tineri și adulți și fără rost.
Noaptea
E o amantă ieftină pe care o cumpăr,
Nu mai sunt iubiri disponibile.
-Domnule!
-Domnule!
-Îmi dai ziua ta de mâine
Pentru o pâine?

POEZIE DE SCÂNDURĂ NEGILUITĂ

Mai mult decât cuminte,
Stăm, Noi, Familiile D. Și S.
În cuvinte,
Timpul e liber
Și îl petrece cu fiecare în singurătatea sa.
E mai comod așa.
E toamnă de parcă n-am fi fost tineri,
Niciodată.

STARE DE SPIRIT

Sunt murdar de mine însumi,
Put!
Mi-e porc și mi-e câine plouat
De mine.
Ce-i de iubit la o băltoacă rurală ?
Un cer anonim în prag de seară.
Mi-e șanț de drum și mi-e de-a dreptul:
„Nimeni și Nimic nu mai contează.”
Mi-e porc de mine însumi,
Put!
Azi noapte m-am culcat mlaștină,
Dimineață, m-am trezit izvor cristalin.

INSCRIPTIE

N-a mai rămas nicio virgulă întreagă
După tot ce v-am spus
Nu mai cred în ș.a.m.d.

Cine trece însă prin limba română
Tu, trecătorule
Descalță-te de ger
n-am fost nimănui
popor de popas.

EXISTĂ ȘI IUBIRI

S-au dus, dusu-s-au,
Vremuri purtate pe umăr.

Nimeni nu poartă pantaloni scurți
fără să fi fost copil,
cândva,
acum însă sunt altcineva
nu mă recunosc nici ridurile.

În oraș se descărcau dimineți zglobii,
Anotimpului îi căzuseră dinții de lapte.

Există și iubiri
prin care nu mai trece nimeni.

CÂNTEC DE BRIGADIER LA DUNĂRE

Trăim într-o lume pătrată,
potrivindu-ne cu orice latură
în unghi drept.
Noaptea adormeam cu
„pierpătrat”,
noi eram generația „unghidreptiștilor”
clar!
„Cap sec de poet,
De oriunde ai fi
Pune mâna pe lopată!”

COPILĂRIND CUVINTE

Partea deasupra a cuvintelor mele
rămâne mereu nescrisă.

Ministerul Inspirației Naționale
este de la mijloc în jos
ca exprimare,
așa încât noi nici în Țară
nu vorbim doar limba română.

DACĂ NU AM FI NOI

Tu vezi copii,
Eu văd copii
Și el vede copii,
dar dacă n-am fi noi
cine ar mai vedea copii?

FĂRĂ TITLU

Eu când plâng,
plâng românește.
Tu care nu plângi,
cine ești?

ÎNTR-O LUME ...

Nimeni nu moare
la prima foame,
la prima sete,
sătul,
într-o lume în care
nu a fost scoasă constituțional
o lege împotriva spălatului pe mâini.

BLUES

Tu când vii la mine,
nu vii din dragoste.
 Vii că vii,
 vii că ai mai fost.
Vii că poate ai să mai vii.

Tu când vii la mine,
nu vii din dragoste,
 vii că ai mai fost.

RUGĂCIUNE

Doamne,
nu mai ai nimic de dat,
și „datul” sărăcește
și „primitul” ce-i din dat.

Pe înserat, însă, au trecut pompierii.
O decapotabilă roșie, cu soldați!

MOTTO

Eu nu exist.
Există doar trecerea mea
printre voi,
iubindu-vă.

Fără mine
veți fi mai puțini,
mult mai puțini.
Am spus-o doar așa
într-o doară.

LA MEDELENI

Tăcerea ta,
ascultarea mea,
teama însă că nu vom mai fi copii
după prima iubire.

CÂNTEC DE NEPOT

Mamăăă !
Mamăăă !
Tu ai observat
că toți buncii
sunt, intenționat,
foarte bătrâni?

Și nu-i mai ceartă nimeni!

LECȚIE DE ISTORIE

-Domnule Profesor,
-Domnule Profesor,
-Care hartă a țării noastre
este cea exactă?
-Când vom avea voie
să ne trăim prezentul în liniște?

-Domnule Profesor,
-Domnule Profesor,
cine nu ne lasă?

JURNAL

Nu mai sunt nici prieteniiile,
ce-au fost cândva.
S-a făcut „departe” pe urmele lor.

M-am mutat în această Singurătate
pentru că în celelalte locuiau
niște străini.

RUSTICĂ

Câte iubiri îngălbenite,
atâtea fântâni părăsite.
Pe după deal
Satul a intrat în pământ.

DESCULT

Descult,
am urmat zei potcoviți
și tot căutându-te
n-am mai avut nicio îngenunchiere.

Locul și oamenii
îmi păreau ca un deochi.

EPITAF LA O ANIVERSARE

S-a dus dracului și Mircea Duca,
ce drac a fost,
ce drac de om!
Prieten bun la toate,
lacrimă,
unde-l puneai trecea și plânsul.
Ce-a mai rămas din el,
s-a dus dracului!
S-a dus.
A împlinit 60 de ani.

GANDURI...

„Durerea ta a fost inteligentă, ai avut totul dar ai dus lipsa multora.

Ai iubit tot ce a meritat, nu ai pretins niciodată iubirea altora, cu toate că ea se revărsa asupra ta.

Mergi înainte, prietenii asta ți-o doresc. Respectul este ultimul lucru pe care ți-l pot datora deoarece îl meriți pe din plin. Dacă vrei să-ți aduci aminte de cineva, gândește-te și la mine. Dacă trăiești înseamnă să iubești. Mircea a trăit, a iubit, și a înnourat parfumul vieții.

Dacă erai miliardar te veneram; acum suntem prieteni și ca atare te respect.

Omule! Ai fost bărbat, tată, profesor, de ce nu ți-ai ales o sigură meserie?”

Prof. Nistor Gheorghe

„Nu e primul și poate, nici ultimul prieten pe care l-am îmbrâncit în literatură. Tinerețea și maturitatea noastră se scaldau în versurile altora. Iată că a sosit și curajul propriei poezii.

Va urma!”

Prof. Ioan Săcărea

„La 60 de ani, Mircea dragă,
Din desagă
Domnul să-ți întindă mâna

Să-ți dea ani mulți și ... cadâna."

Prof. Gheorghe Gozaru

„Fiind profesor de sport, Mircea Duca a făcut și din poezie un sport. Un sport al minții.

Poate de aceea îi e "lehamite" de lucrurile comune.

Pentru el poezia iese din tiparele vadimești și păunesciene.

Pentru el poezia de inspirație națională e poezia care umblă în "opinci cu nojițe" prin "liniștea cinstită de Acasă".

Prof. Ioan Muresan

„Pentru mine Mircea Duca se identifică cu perioada pionieriei, acel tărâm al fericirii atât de îndepărtat și în același timp aproape, aproape prin raportare la sentimente și oameni care au rămas neschimbați.

Mircea a fost mereu prietenul modest, cinstit, îngăduitor, altruist, deși funcția pe care o avea l-ar fi îndreptățit să fie altfel. Nu putea. Așa era EL... Harul, lumina și poezia sunt cele care l-au căutat și l-au găsit."

Prof. Ioan Moldovan

Cum să te întorci Acasă mâine? Unde se învață așa? În primii șapte ani am crescut împreună, la fel ca și după... și nu am știut de aceasta. Și nici palma din copilărie nu doare. Nu

mi-o amintesc! Nu a mai venit!

Tu, ai întins spre mine „o frunză ca o mână cu degete” să nu se mai facă toamnă la Orașe și Sate.

60 de primăveri însoțite la noi Acasă, tată... să nu uiți, să vii...
căci ... nu am fi noi dacă n-am fi printre străini!

Cosmin Duca

Domnul profesor Mircea Duca transformă versul
în elixir.

Abia după ce-ți descarcerează și mângâie
sufletul îți dai seama cât de mult a trecut de atunci. Poetul invocă
imprevizibil în memoria cuvintelor chipul blajin al poeziei, spre
care noi toți ne putem îndrepta spre a-l venera și a ne adăpa.

Ciprian Năprădean

